

Orbán Viktor beszéde az ŐsIdők jelei vitairat bemutatásakor

2015. október 30. Budapest

Az idők jele az is, hogy az ember milyen gyorsan ér ide a pulpitushoz. Húsz éve még könnyebben ment.

Tisztelettel köszöntöm Önöket! Jó napot kívánok, tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Hálás szívvel köszönöm a lehetőséget, hogy meghívtak ide, erre a mai tanácskozásra, és köszönöm, hogy elfogadják a hozzászólásomat, amit örömmel vállaltam, mert nekünk, akik hivatásszerűen foglalkozunk közéleti kérdésekkel, ez a mi fajunk a kedvenc mi fajunk. Ez az egyetlen olyan mi faj, ahol a fésületlenség megbocsájtható. A kormánytagoknak rendszeresen zárt, szigorú, logikus rendben és fölépítés szerint kell megszólalniuk. Részben mert magukkal szemben is ezt a követelményt támasztják, részben a szakma is ezt a követelményt támasztja, részben a magyar politika sajátossága ez, ahol a politikával szembeni értelmiségi elvárás lényegesen nagyobb, mint a világ, ideértve Európa jó néhány más országában. Milyen jó, hogy vannak azonban fölmentett pillanatok, amikor megengedheti az ember magának, hogy reagáljon, hogy formálódó gondolatokról beszéljen, egyfajta alkotói körben, légkörben legyen, és a gondolatok megszületésének közös örömét együtt élhesse át a hallgatósággal. Ebben a reményben érkeztem ma ide, és köszönöm meg még egyszer a meghívást.

Először szeretnék reagálni az elhangzottakra. Van egy saját beszédem is, de azt majd utána szeretném elmondani. Először is szeretném az elismerésemet kifejezni azoknak, akik ebben a munkában részt vettek. Ha nem tekintik szerénytelennek, akkor azt mondanám, hogy szakmabeliként fejezném ki az elismerésemet, ugyanis megadott nekem, hogy számos alkalommal vehettem részt programok írásában, és az itt ülők közül talán nem mindenki tudja, hogy ez milyen nehéz feladat. Az embernek egyszerre van mondanivalója az egész világról, nagyon nehéz megtalálni, hogy mit hagyjon ki, mi az, ami neki fontos, de az olvasónak talán már nem lesz olyan fontos, hogy az egésznek legyen füle, farka, eleje, közepe és vége, hogy az olvasó egy teljességérzetet kapjon, miközben az elején bevallja minden szerző, hogy lehetetlen a teljességet visszaadnia ebben a rövid irományban. Aki ilyen munkára vállalkozik, nevét adja hozzá, az mindenfajta tiszteletet, a szellemi és szakmai tiszteleten túl, tehát a

vállalkozás bátorságáért járó tiszteletet is meg kell, hogy kapja. Ezt most én meg is adom Önöknek.

A második gondolat, a második reakcióm, hogy ez egy hagyomány azért a magyar politikában. Ennek voltak terméketlen és termékeny változatai, Szabó Dezső, Németh László, sorolhatnám sorba itt a nagyokat, akik írástudó emberként úgy érezték, hogy mondanivalójuk van, és kötelességük mondani valamit az éppen fönnálló állapotokról, a fenyegető veszélyekről és a szerintük kívánatos irányokról. Ez a hagyomány számos izgalmas, de romboló és számos kevésbé izgalmas, de építő hagyott maga után a magyar kultúrában. Én ahhoz is gratulálok Önöknek, hogy ehhez a hagyományhoz a bekapcsolódás, bevonódás, közös alakítás, közös felelősség magyar hagyományához kapcsolódnak. Örülök, újra láthatom Gyulay püspök urat. Eszembe jutott, amikor készültünk az 1996-os beszélgetésre, hogy a Fideszben többen azt mondták, hogy a Gyulay úgysem fogja vállalni. Bocsánat, de így hangzott ez el. Én azt mondtam, hogy szerintem el fogja vállalni. Most egy olyan szót használok, amit püspökökre nem szoktunk, mondtam, szerintem elvállalja, mert Gyulay Endre püspök úr egy vagány püspök. Kérdezték, ezt honnan veszem? Mondtam: elször is onnan, hogy tartja a Szeged-Róma gyorsasági csúcsot gépkocsivezetésben, másodsor, mindig formabontó módon beszélt, és szerintem van esély arra, hogyha kell tisztelettel közelítünk hozzá, akkor egy formabontó rendezvényen, mint ami a 1996-os volt, és amiről mindjárt mondok néhány szót, vállalja a velünk közösen való föllépést, függetlenül attól, mint az akkori beszélgetésekben helyesen idéztük föl, a megjelölésben számos alkalommal nyíltan és súlyosan megintett bennünket, és nem mondhatom, hogy nem volt gyakran igaza. Örülök, hogy most ismét egy pódiumon állhatok a püspök úrral. Köszönöm szépen!

Szeretnék Oszti atyának reagálni egy gondolatára. És kettőre is, és háromra, és négyre. Igen. Tehát elször is azt mondta Oszti atya nekünk, hogy 661 problémás területet sikerült beazonosítani. Ez nem a legrosszabb szám. A kérdés azonban, hogy ez sok vagy kevés? Ezen gondolkodtam, miközben őt hallgattam. És kétségkívül 661 probléma soknak tűnik, nem? Egy nemzedék életében ennyi problémás területet beazonosítani elég riasztó dolog. De mégis: miért nem érzem azt, hogy lenyomna bennünket a földre ez a 661 beazonosított probléma. Talán azért írtam ide magamnak őt, mert nem az a kérdés, hogy hány problémánk van. Mert könnyen lehet, ha összeültetném az egyébként népes családomat otthon, és összeadnánk az összes problémát, ahogy vagyunk, heten, nagyobb szám lenne, mint 661. De nem az a kérdés,

hogy mekkora ez a szám. Hanem az a kérdés, hogy van-e esélyünk arra, reális esélyünk van-e, és látjuk-e azt az esélyt, hogy megoldjuk ezeket a problémákat. Ilyen értelemben tehát nem a problémák száma, hanem a hozzájuk való viszony a kérdés. És valóban: 2010 előtt Magyarországon nemcsak a problémák száma volt nagy, hanem a problémák megoldásának az előfeltételei hiányoztak. Ma azért veszem könnyebben a levegőt, mert úgy érzem, hogy azért vesszük, hogy a problémák megoldásának az előfeltételei már megvannak, azoktól nem vagyunk többé megfosztva. Főleg is írtam hirtelen magamnak négy ilyen dolgot, ami nagyszámú probléma megoldásának előfeltételeként szóba jöhet, hogy legyen egy biztos és közjogi alap. Ezt az alkotmánnyal megvetettük. Hogy ne legyünk eladósodva, ne legyünk mások adósrabszolgái. Ha visszagondolnak a devizahitelek történetére, bankadó kérdésére, államadósság pályájára, akkor még azt lehet mondani, hogy persze még adósok vagyunk, de már nem vagyunk adósrabszolgák. A harmadik dolog, hogy egyesek úgy fogalmaztak, hogy baj van az emberrel. Én azt mondanám, hogy alakuljon ki minden baj ellenére is az a közgondolkodás, hogy nem lehet semmiért valamit kapni. Ez kicsit ilyen angolszászos mondat, Camerontól emeltem elő, elnézést kérek. Akik azt mondják, hogy persze az állam segít neked, készen áll, de valamit valamiért, de olyan nincs, hogy adok neked valamit a semmiért. Legyen valami kölcsönösség. Valami, ami kifejezi a kölcsönös felelősséget, nemcsak annak van felelőssége, akinek van valamije, hogy adjon, annak is van egyfajta felelőssége, akinek nincsen, és arra szorul, hogy neki adjanak, és valahogy ebből jöjjön létre valamifajta együttműködés, a valamit valamiért szociálpolitika, ha szabad így fogalmaznom. Vagy valamit valamiért közmunkaprogram, vagy valamit valamiért foglalkoztatáspolitikai. Úgy érzem, hogy ez a közgondolkodás, ami a problémák megoldásának egyik fundamentuma vagy előfeltétele, ez szintén adott ma Magyarországon. És végezetül kell, hogy kezünkben legyen az ország megvédésének a képessége. Részben a közbiztonság, a közrend oldaláról, részben pedig a külső fenyegetettséggel szemben, legyen annak bármilyen váratlan formája is, például az, amit most éppen átélünk. Vagyis azt szerettem volna válaszolni Oszti atyának a 661-es számra, hogy igen, ez egy magas szám, de szuverének vagyunk, szuverének lehetünk a saját életünkben, szuverének lehetünk a saját életünk gondjainak megoldásában, és ez egy nagy dolog.

Illetéktelen területre fogok most tévedni, mert egy kommentárt szeretnék fűzni ahhoz a megjegyzéséhez Oszti atyának, miszerint az egyháznak, ami alatt, azt hiszem, a katolikus egyházat értette, de tartok tőle, annak, amit mondott, az igazsága túlnyúlik a katolikus egyház területén, és más keresztény egyházakra is igaz lehet, hogy nincs stratégiájuk. Megböktem

miniszter uramat, Balog Zoltánt, és mondtam neki, hogy most, hogy Veress András püspök urat megválasztották, majd lesz stratégia, de hogy a kormánynak ebből lesz-e köszönet, azt most még nem tudjuk biztosan. Ugyanis azt gondolom, hogy lesz is stratégia, én ebben majdnem bizonyos vagyok ismerve az elmúlt húsz év közös életét a katolikus egyház püspökeivel és vezetivel, és azt is tudom, hogy nem lesz könnyű a kormány számára, mert nagyon határozott, világos igények, elvárások, morális és más természetű szempontok nyílt bemutatása kerül majd az asztalra, ami izgalmas és érdekes, ahogyan a beszélgetés lesz, azzal a reménnyel, amit Oszti atya mondott, hogy jó gyümölcsöt fog ez majd a végén szülni, vagy adni nekünk.

Mikor fontosak a civilek? Ezt is érintette. Hogy a kampányhoz közeledve fontosabbnak tartunk, mint két választás között. Ebben sok igazság van, de ezt én egy természetes hullámnak tekintem, és azt a mondatot írtam ide magamnak, hogy ne bennünket nézd, hanem egyházad hitét. Szeretnék egy megjegyzést fűzni ahhoz is, hogy az egyik legnehezebb feladat az nem először diskurálok ilyen iratok fölött Oszti atyával, és az általa toborzott értelmiségiekkel az, az egyik legnehezebb kérdés intellektuálisan, hogyan lehet keresztény alapokon ésszerű gazdaságpolitikai javaslatokat tenni. Ez nem olyan egyszerű dolog. Hiszen a modern, mondjuk úgy, hogy kapitalista, magántulajdonra épülő gazdaság a haszon, a profit nélkül nem értelmezhető, nem működik, ahogy szoktuk mondani, az olyan bicikli, amit ha nem tekerünk, akkor eldőlt. Ugyanakkor meg világos, hogy a közjónak meg a gazdaság működésében is valahogy teret kell kapni, és a kettő összefésülése a legnehezebb programalkotói feladat, és csak annyit szeretnék ideidézni, talán a szöveg ebből a szempontból korrekt és jó irányokat jelöl ki a számunkra, elgondolkodtató és jó irányokat ad, hogy talán a németeknek még a Helmut Kohl idején folytatott gazdaságpolitikáját érdemes elvinnünk, ahol a közjó, a felelősség, az érdek meg a haszon szerves egységben tudott kifejezés, és bár a mai gazdasági csoda az azután következő intézkedéseknek köszönhető közvetlenül, de az alapjait, a szellemi fundamentumait mégiscsak a 16 éves Helmut Kohl-féle kormányzás időszakában vetették meg, onnan érdemes talán nekünk többet meríteni.

Martonyi János azt mondta, hogy az ilyen írás kockázat, az ilyen program közzététele mindig kockázatot is jelent, félre fogják érteni, félre fogják magyarázni. Milyen igaz! Azonban ez csak egyetlen módon kerülhet el. Pontosabban két módon is elkerülhető. Egy: nem mondunk semmit. Van ilyen politikai iskola. Ez a westernfilmeknek az iskolája, semmi szöveg, csak a kéz mozog. Ez táborépítésre, távlatok kijelölésére nem nagyon alkalmas politikai iskola. Vagy

úgy kerülhetjük el, hogy azt mondjuk, amit a többiek mondanak, akkor nincs baj. A probléma azonban az, hogy ez nekünk nem megy. Ez nekünk nem megy. Kétségkívül a magyaroknak is alkalmazkodniuk kell az er viszonyokhoz. És nem szabad fejjel menni a falnak, és az ésszerűség szempontját nem lehet félredobni, de a magyarnak nehézséget okoz, hogyha valamit fölismert, ráadásul olyasmit, aminek jelentőséget tulajdonít, hogy azt ne mondja el, ne fogalmazza meg, ne hívja föl rá mások figyelmét is. Ha már nemzeti karakterrel indít ez a dokumentum, akkor talán ezt is érdemes idehozni. Nem az igazmondás szót használnám itt, hanem inkább a feszítést lényeglátást, ami a magyar karakterben benne van. Föl akar ismerni összefüggéseket, ráadásul bonyolultakat szeret fölismerni, és ha már fölismerte őket, akkor szereti megosztani másokkal. Ez a magyar néplélekben a gyávaság kérdésköréhez kapcsolódik. Tehát, ugye, ha jól értem a magyar világot, akkor itt az a közölcseesség uralkodik, hogy mindenki lehet boldog, a csúnya is meg a szép is, a buta is meg az okos is, a szorgalmas is meg a lusta is. A magyar fölfogás szerint egyfajta ember nem lehet sosem boldog, ez pedig a gyáva. Mert a magyar ember állandóan a gyávaságának tudatában van, amikor gyáva. Nem minden népről mondható ez el. De a magyar tudja magáról, hogy mikor gyáva; ez nyomasztja, bántja, furdalja, és nem hagyja békén. Ezért aztán elbb-utóbb ki is kívánczik belé az a gondolat, amiben meg tud szabadulni a saját gyávaságától. Szerintem ez egy fontos dolog, és ezért nem nagyon kerülhet el, hogy a magyar jobboldal, jó lenne, ha a baloldal sem tudná elkerülni egyébként, a különböző szellemi csoportosulások rendszeresen megfogalmaznák mindazt, ami feszíti őket, és egyfajta értelmiségi írástudói bátorságról, és felelősségről tanúságot téve az ettől eltérő magatartást gyávaságnak minősítve, elállnának úgy, mint ahogy most is történik, azokkal a gondolatokkal, amit szerintük a politikának figyelembe kell vennie.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ezek után rátérnék a saját mondandómra. Ős idők jelei. Az jutott eszembe, amikor leültem, hogy írjak egy értékelést erről a dokumentumról. Ős idők igaz, és eldönti mi nem az. És ezt most ill nek érzem, hiszen 1996-ban végül is szándék, akarat-egybeesés és egy politikai szövetségkötés történt a nemzet jobbítása érdekében korábban különböző politikai irányokba húzó erők között. Ez a 96-os történet lényege. Eltelt 19 esztendő. A szövetségkötésnek ahhoz, hogy tartós legyen, biztos alapokkal kell rendelkezniük. Amit ma elmondhatunk, az, hogy kell szellemi alap egy szövetség hosszú távú fönntartásához. Ezek az iratok, amiket most is itt vitatunk, ő korábban is vitattuk, a Szent István Tervet is vitattuk, ő mind arról szólnak,

hogy a szövetségünknek a szellemi alapjai megvannak, de a szövetségkötéshez kellenek emberi alapok is. A személyes lojalitás, a barátság, a bajtársiasság, és azt kell mondanom, hogyha arra a kérdésre akarunk választ találni, hogy ma ez nincs magától, és nincs mindig így, ma miért magasodik a polgári, nemzeti, keresztény oldal olyan óriási mértékben a riválisai fölé, mert magunk között legyen mondva, ma ez a helyzet, az érdekek kérdését most ne feszegezzük, de ez a helyzet, így állunk, akkor szerintem itt van a megfejtés. Ebben a közösségben van lojalitás, barátság, bajtársiasság, odaadás és kitartás. És itt különösen felhívnám a figyelmet a 2002 utáni nem 7, hanem 8 sovány esztendőre, amikor nem volt olyan egyszer abban a nagy bajban úgy kitartani egymás mellett, mint ahogy egyébként ennek az iratnak a szerzői személy szerint, ezeknek a szervezeteknek a vezetői személy szerint és ezek a szervezetek, mint intézmények is kitartottak bizonyos értékek és a másik mellett. Ez adja ma a magyar polgári, nemzeti, keresztény oldalnak szinte ma behozhatatlannak tényleg ilyen persze nincsen, de ő, szinte behozhatatlannak tényleg fölényét más politikai szervezetekkel szemben.

Az idők jele, az is, hogy én lettem az a veterán, akinek be kell számolni arról, hogy mi hogyan történt. Nem mondom, hogy az utolsó szemtanú vagyok, de az egyik az utolsók közül. Hogy is történt ez a dolog? A dolog az úgy történt, hogy 1994-ben ő ahogyan akkor mondtuk, ma ez fésületlennek és mosdatlannak hangzik, de ez az igazság, ugye ő visszajöttek a kommunisták. 1994-ben kétségkívül megváltozott formában, átalakulva. Nem szeretném a rendszerváltásban játszott, az általuk mondottnál lényegesen csekélyebb érdemeiket elvitatni, de kétségkívül parlamenti választáson jöttek vissza, és ő mondjuk, nem szovjet tankokon, ami egy minőségi változás, ezt aligha vitathatjuk el, vagy hogy nem úgy jöttek vissza, hogy el tette letartóztatták a politikai ellenfeleiket, mint a negyvenes évek végén úgy nyerték meg a választást, hanem ő visszajöttek. Komoly trauma volt akkor ez. Most nem idézem ide ezeket a vitákat, mert én sem emlékszem pontosan, amik még 1994-et megelőzően zajlottak, még Antall József élt, Boross Péter belügyminiszter volt, hozhatom a régiakat, Kónya Imrét vagy éppen Horváth Balázst, aki szintén belügyminiszter volt. És ideidézhetném azokat a beszélgetéseket, amik arról szóltak, hogy lehetséges-e egyáltalán, hogy Magyarországon külső megszállás nélkül egy szabad választáson visszajöjjenek azok, akik korábban egypárti diktatúrát építettek ebben az országban. És akkor sokan voltak, akik azt gondolták, hogy ez lehetetlen, de 1994-ben kiderült, hogy tévedtek, ez nem így van, ez lehetséges. Be is következett. És akkor, 1994 októberében ő már nyaratól megindult, de októberében ő jelent meg ennek a nyilvánosság előtti kifejezése, kísérlet történt a polgári szövetség fölépítésére. Ide kell most Seregély

érsek urunknak a személyét is idéznem, aki remélem meghívást kapott, és nem azért nincs itt, mert megfélekedtünk róla, hanem talán más okból. Ha az egészségével van gond, akkor jobbulást kívánunk neki, mert volt az a mindannyiunk számára legbátrabb egyházi vezető szén, aki eljött személyesen arra a politikai rendezvényre, ahol arra tettünk kísérletet, hogy talán még az Erkel Színházban, még a bezárása előtt, hogy közösen állítsunk önkormányzati választáson listákat, jelölteket az MDF, a Kereszténydemokrata Néppárt és a Fidesz. Ami nem volt egyszerű, hiszen a megelőző négy évet mi ellenzékben töltöttük, nem tétlenkedtünk, erről az MDF-esek tudnának beszélni, és az MDF pedig kormányon volt. És aztán 2004-ben azt a közös döntést hoztuk, hogy a mi esetünkben ez inkább döntés volt, az esetükben inkább kényszer, hogy mi nem akarunk együttműködni azokkal, akikkel szemben 2004-ben rendszerváltást csináltunk, hanem inkább maradunk ellenzékben, és keressük meg az együttműködésnek valamilyen formáját. És itt Seregély érsek úr volt az, aki személyes jelenlétével is világossá tette, hogy van egyfajta, hogy megengedi, hogy így fogalmazzak, hogy elvárás arra nézve, hogy a polgári, nemzeti, keresztény értékeket elfogadó, hogy most még csak maradjunk ebben: elfogadó, hogy igenis működjenek együtt egymás és a haza érdekében egymással. És akkor ez nem sikerült. Tehát 2004 szén nem sikerült a polgári szövetséget létrehozni, erre már senki nem emlékszik, de az első kísérlet elbukott. Ennek lett az eredménye, hogy a Kereszténydemokrata Néppártból kiváltak később azok, akik hajlandóak voltak együttműködni Kereszténydemokrata Szövetség címszó alatt, és egy bonyolult belső harci helyzet az MDF-en belül, aminek eredményeképpen aztán az MDF-fel sikerült végül 2008-ra szövetséget kötni. Tehát Seregély érsek urunknak a képét és szerepét azért tartom fontosnak idézni, mert azóta is zsinórmértékként tekintek arra, ahogyan bánt velünk. Sokszor intett meg bennünket, túlzott szigorral intett meg bennünket sokszor, eltúlozta a vétkeink nagyságát, de mégis mindig volt igazság abban, amit a fejünkre olvasott, és az idő általában később ezekben az ügyekben ezt igazolta. Aztán 2006-ban érkezünk meg a mai találkozónk apropójához. Egy bátor mozdulattal Nemeskürty tanár úr, akinek szintén föl kell most itt idéznünk a szerepét, hogy Gyulay Endre püspök úrral közösen vette magának a bátorságot, és emlékszem még a tanár úrnak az alkatára, ahogy állt kint a Margit-gimnáziumban a színpadon, és mondta nekünk, hogy soha még nem volt arra példa a magyar közélet történetében, hogy a katolikus egyház hajlandó lett volna egy saját jogon kibocsátott köriratát, körlevelét, az igazságosabb és testvériesebb világító címet viselő vitairatot vitatni bármilyen politikai szervezet hasonló távlatokban terveket megfogalmazni akaró dokumentumával vagy szervezetével. Sosem volt rá példa, hogy mondta a tanár úr. És azt gondolom, abban, hogy ez létrejött, a tanár úrnak személyesen is a megelőző ereje, a

munkabírása, és a fiatalokba vetett, akkor még nem teljesen indokolt, de utóbb talán igazolt reménye is visszaköszönhet. Azóta foglalkozik ez a közösség, és ezért tudunk ma a keresztény egyházi szervezetekkel együttműködni, és azóta foglalkozik ez a közösség az igazság és a többség problémájával. Ami a modern demokrácia egyik legnagyobb kihívása, a keresztény indíttatású, keresztény alapokon álló szervezetek számára. Mert mi itt a helyzet?

A helyzet az úgy fest, hogy hiába az embernek igazsága, ha nincs hozzá többsége. És hiába van többsége, ha nem szolgálja vele az igazságot? És hogyan lehet ezt föloldani, mert az igazság alapján nem mindig lehet többséget győzteni. Egy bonyolult kérdéskörhöz érkeztünk, ezt most mind nem taglalnám, csak szeretném jelezni, hogy erre a problémára, ami egyszerre filozófiai, érték és szervezetépítési probléma volt, született meg az a válasz, amit ma a KDNP-Fidesz együttműködésnek nevezünk, ahol van egy szereplője a politikai közösségünknek, a KDNP-nek, akinek nem kell szavazatok után futnia, mert a velünk való szövetség garantálja a politikai erőt és a súlyt. Egyetlen dolga van, hogy hajóhorgonyként szolgáljon, le vagyunk rögzítve bizonyos értékekhez, és taktikai megfontolás annak a kérdése, hogy a horgonyzsinór rövid vagy éppen hosszú, de egy dolog biztos, hogy azóta le van horgonyozva. Ezért egyáltalán nem véletlenszerű például, az Alkotmánybíróság mai összetétele, amit én legalább olyan fontosnak tartok, mint a parlamentet, hiszen bizonyos kérdésekben az Alkotmánybíróság döntése ad fundamentumot, de ha megnézzük a mai Alkotmánybíróságot, az alapvetően kereszténydemokrata többség alkotmánybíróság. Erről nem szokás beszélni, mert nem illendő valahogy, de ha vagyunk olyan szinték és nyíltak, mint az amerikaiak, akik nyíltan beszélnek arról, hogy a Legfelsőbb Bíróság összetételében mennyi a progresszív, mennyi a republikánus gondolkodású vagy a konzervatív gondolkodású, akkor mi is megtehetjük, és nyugodtan mondhatjuk, hogy ma egy konzervatív, keresztény, nemzeti, polgári értékrendű alkotmánybírósági többség van Magyarországon, amely döntéseivel igyekszik egyébként érvényt szerezni azoknak az alkotmányos fundamentumoknak, amiket a kereszténydemokratákkal közösen alkottunk meg. Ez egy jó politikai konstrukció. Én kulcskérdésnek tartom, hogy itt a következő néhány évben vagy évtizedben az egység megmaradjon, ez a fajta sajátos építmény fennmaradjon, ahol egy jó munkamegosztás érvényesül a Kereszténydemokrata Néppárt és a Fidesz között.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Így jutottunk el aztán a 2008-as kormányzáshoz. Aztán 2002-ben volt, ami volt, sokat tanultunk. Talán így összegezném ezeket a remek éveket, és akkor 2005-ben a Professzorok Batthyány Köre úgy érezte, hogy itt az idő, és fölrázza bennünket, és azt mondta, hogy jó, jó, hát persze, harcokat kell itt vívni, de mégiscsak ahhoz, hogy a kürtöt megfújva seregek is gyűljenek a zászló alá, mondani kéne valamit. Nemcsak arról, hogy milyen szép dolog a visszavágás, meg hogy valahogy engedjük ki a tenyerünkben ott viszkelt pófont kulturált, demokratikus formában. Ez is egy szép politikai program, de azért ennél többet kell mondani, ennél az ország többet érdemel. És akkor a Szent István Tervet tető alá hozták. Amit én nagyon fontos dokumentumnak tartok. Talán a súlyánál és a jelentőségénél kevesebb figyelmet kap a magyar politikatörténet írásában, de az a körülmény, hogy 2010-ben nem az az érzése volt a magyar népnek, hogy a választások megnyerésére készül politikai erők távlatos program nélkül indulnak neki a harcoknak, hanem van mögöttük valami, az a Szent István Tervnek volt köszönhető. Persze lehet vitatkozni, egyes részét lehet szeretni vagy nem szeretni, de egy összefogott, átfogó kép, terv, leírás arról, hogy milyen Magyarországon éreznék magunkat igazából otthon. Úgyhogy szeretném itt a Szent István Terv szerzőinek is utólag megadni a kötelező tiszteletet.

És most itt vagyunk 2015-ben, és egy olyan dokumentumot vitatunk, amely legalább tíz évig időtálló lehet. Én nem a hosszú nagy tanulmánykötetet olvastam, hanem ezt a rövidebb anyagot, amit a miniszter úrtól kaptam. Ez az írás a következő tíz év iránytűjének szerepére joggal aspirálhat. Sok vita lesz még róla. Hallom, hogy országjárás is készül, érdemes majd még azokat a tapasztalatokat is összegezni, végső formába önteni az egészet, de azt gondolom, hogyha ezt a munkát elvégzik az erre vállalkozók, akiknek ezt tisztelettel köszönöm, akkor ismét lesz a polgári, nemzeti, keresztény közösségnek egy olyan dokumentuma, amelynek mentén körülbelül tíz éven keresztül reményeink szerint megalakuló jobboldali kormányok becsülettel tudják végezni a feladatukat.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Szeretnék, miközben tudom, hogy az időmet felemésztettem, mondani egy gondolatot arról is, hogy legyünk büszkéek arra, amire az elteltek szólók már utaltak, hogy megvetettük a biztos alkotmányos alapjait egy polgári, nemzeti, keresztény szemléletű Magyarországnak. Ezt azért fontos elmondani, mert az alkotmány körüli viták és annak parazsa, a zűrzavaros fényjelenségei azt az egyszerű, lakonikus mondatot háttérbe szorították, miszerint ez a magyar

nemzet főnállása óta, a magyar nemzet első írott, demokratikus alkotmánya. Hiszen az első írott alkotmány, ugye, korábban a Szent Korona-tan alapján álló, íratlan alkotmányosság uralkodott Magyarországon az angolszász hagyományoknak megfelelően, aztán jött az írott, kommunista alkotmány, aztán annak a módosítása, ami magát is egy átmeneti alkotmánynak tekintette, és utána jött az első demokratikus, írott alkotmány, ami a mi politikai közösségünkhöz köthet.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Fontosnak tartom, hogy ez az alkotmány azok közül a problémák közül egyre, talán éppen Gyulay püspök urunk által mondottakra reagál, amely a felelősség, kötelesség, szabadság kérdéskörét illeti. Hiszen az egyik fejezete ennek az alkotmánynak, amit érdemes időnként újra és újra elolvasni, a „Szabadság és felelősség” címet viseli, és éppen odacéloz, amiről a püspök úr is beszélt, világossá teszi az alkotmányunk, hogyha elkövetjük, eloldjuk a szabadságot a felelősség világától, akkor abból a végén nem szabadság lesz, hanem magány. Sokasodó magány, a magányból sok boldogtalan ember, a boldogtalanságból pedig frusztráció, a frusztrációból pedig politikai feszültség, gyúanyag, ami a végén szétveti a társadalmunkat és az együttélés számunkra kívánatos kereteit. Úgyhogy a szabadság és a felelősség összekötése, ami ebben a dokumentumban is teret kap, szerintem kulcskérdés.

Az adósság kérdésével kapcsolatban még annyit szeretnék Önöknek mondani, persze az államadósságról szoktunk mindig beszélni, de ha az adósrabszolgaságra visszatérhetek, akkor azt kell mondanom, hogy az elmúlt öt évben az emberek adósságterhét sikerült jelentősen csökkenteni, a havi törlesztő részletek ma már nem akkorák, mint voltak, a vállalatokét is itt Matolcsy Györgynek jár elismerés a településeikért, mert az állam levette a településektől az adósságot. Végül az államadósság részben devizába főnálló arányát sikerült részben csökkenteni, a nemzeti össztermékben kifejezett százalékos mértékét is sikerült csökkentenünk.

És végezetül most arról szeretnék beszélni, amiről Martonyi János is beszélt. Mert van itt egy baj, egy kihívás, amit ha nem állunk, amit ha nem orvoslunk, ha nem lépünk sorompóba, akkor az az Európa, amiről ma itt Martonyi János nekünk beszélt, és mi itt mindannyian szeretünk, és úgy gondoljuk, hogy az eldeink közül nem kevesen életüket is odaadnák, az az Európa meg fog szünni. És szeretném azt a félreértést eloszlatni, azért is jó, hogy fészületlenül

is szabad beszélni, mert még nem vagyok kész ezzel a gondolattal. Ezt a Fidesz-kongresszusra kell nekem valahogy kicsiszolnom, és az még két hét, de az a helyzet áll itten el ttünk, hogy nem egyszer en teszetoszaságról, nem egyszer en ügyetlenségr l, nem egyszer en a helyzet téves fölmérésér l van szó, amikor azt látjuk, hogy minden nyilatkozat, tanácskozás ellenére is naponta több ezer embert szállítanak be Európába. Nem mennek, biztosan észrevették, nem err l van szó, most már szállítják ket, és az én állításom az az, hogy ez nem lehet véletlen. Nehezen tudom elképzelni, hogy európai nagyhatalmak, akiknek titkosszolgálatuk, adatgy jtési képességük, a befolyásuk és a pénzük révén a világ korlátlanul elérhet szürkeállománya rendelkezésükre áll, ilyen fölkészületlenül szalad bele ilyen konfliktusba vagy ilyen helyzetbe, amit most bevándorlási válságnak nevezünk. Nem lehet, hogy olyan jól szervezett államok, akik azért lettek az európai civilizáció kiemelked államai, mert államalkotó képességük különleges, szervezettek, fegyelmezettek, er sek, döntésképesek, nem lehet, hogy ez szerencsétlenkedés legyen, amit mi itt látunk. Az emberben él a gyanú, hogy ez nem véletlenül van így. És ez milyen igaz!

Föl is olvasok most néhány gondolatot, mert az a helyzet, hogy nemcsak nekünk van közléskényszerünk, és nemcsak a jobboldaliakat bántja, ha nem mondhatják el, amit gondolnak, a túlfeszült lényeglátás nemcsak a jobboldalra jellemz , hanem az európai baloldalban is vannak ennek hagyományai, és id nként meg is írják, amit gondolnak. Föl is olvasom Önöknek azt, ami történik, ha szabad ezt mondanom, mert szerintem ez az a számárvezet , ez a terv, aminek a megvalósulását látjuk nap mint nap. ŐMegfelel szemléletmódot alkalmazva felismerhetjük az államok feletti, mégis demokratikus közösség architektonikáját. Úgy kell tekintenünk az Európai Uniót, mint amit jó okkal együttesen teremtett két egyenrangú alkotmányozó szubjektum, az egyiket az európai polgárok, a másikat az európai államok alkotják. Majd a végén kiderül, hogy ennek van-e értelme. E perspektívából világos lesz, hogy a háborúskodó nemzetek pacifikálása, tehát a nemcsak az Egyesült Nemzetek Szervezete megalapítását, hanem az európai egyesülést is motiváló cél megteremtette a kiinduló alapot egy távolabbi célhoz, nevezetesen a nemzetállamokon túli politikai cselekvési képességek létrehozásához. Folytatom. Az államok nemzetközi képességének az államok és a világpolgárok kozmopolita közösségévé kell továbbfejl dnie. Tehát az államoknak, az államok nemzetközi közösségének az államok és a világpolgárok kozmopolita közösségévé kell továbbfejl dnie.ö A politikailag konstruált világtársadalom távlatát még K szeg Ferenc is idézte valamelyik hetilapban, így találtam rá erre a remek akciótervre. ŐA politikailag konstruált világtársadalom távlata nem t nik annyira

utópisztikusnak, ha figyelembe vesszük, hogy az emberi jogi retorika és politika az elmúlt néhány évtizedben ténylegesen hatékonyra tudott válni globálisan. Ez a kozmopolita igény azt jelenti, hogy az emberi jogok szerepe nem merülhet ki a sokrétű világtársadalom egyenlőtlen viszonyainak morális bírálatában, az emberi jogoknak intézményesen is testet kell öltetniük a politikailag konstituált világtársadalomban. Vagyis a meneküléshez való jog, a vándorlás, a mozgás, a máshová menetel joga ószemben a Tókéczki-féle felelősségmegközelítéssel óvalójában az emberi jogként értelmezendő.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Nem kevesebb és nem kisebb kihívás elé állunk, mint egy tudatos, baloldalinak mondható szellemi konstrukció megvalósításának a kapujában, ami a nemzetállamokat Európában zárójelbe akarja tenni, és ha már a kereszténységgel és a nemzetállami identitással, az abból fakadó értékekkel és felelősséggel nem tudott megbirkózni a hagyományos politikai küzdelem világában, most ennek az etnikai alapjait kívánja fölszámolni. Ez a szomorú igazság. Árulás van, tisztelt Hölgyeim és Uraim! Európát elárulták, és ha nem állunk ki érte, akkor ezt az Európát elfogadjuk. Ez az Európa többé nem az európai polgárok Európája lesz, hanem néhány jól szervezett, ha most a Soros Alapítványra gondolnak, nem indokolatlan a gondolat, jól szervezett, nagypénzt mozgó, a nemzetállamok keretein túl gondolkodó aktivista, senki által meg nem választott vezető hagyományos álmát teljesíti be. Európa a következő néhány évben ahelyett, hogy a mi, polgárok Európája tudna maradni. Lehet, hogy ez elnagyoltnak tűnik, lehet, hogy korainak tűnik, lehet, hogy igazságtalannak tűnik néhány elemében, amit mondtam, de nem tudom másképp magyarázni azokat az eseményeket, amelyeknek nap mint nap tanúi vagyunk. Mi lehet az orvosság? Az orvosság ugyanaz, mint ami korábban mindig volt.

Fől kell tennünk a kérdést, a demokrácia első számú kérdését. Ki bízta meg az európai vezetőket azzal, milyen felhatalmazás alapján történik az, hogy nem beengedik, hanem beszállítják százezerszám az európai kultúrától különböző csoportokat az európai kontinensre? Úgy, hogy lassacskán megkérdőjelezzük az európai kulturális identitásunkat. Ki adott erre felhatalmazást? Senki sem adott erre fölhatalmazást, néhány értelmiségi remek könyveket írt erről. Az egyik ilyenből idéztem, de a válasz a mi oldalunkról csak az lehet, hogy ezzel az összeesküvéssel, ezzel az árulással szemben nekünk a demokráciához kell fordulnunk, a néphez kell fordulnunk, és el kell érünk, hogy az európai embereket, akár mint

európai emberek, akár mint nemzetállamok polgárait valamilyen módon szóhoz juttassuk, hogy ezek az emberek elmondhassák, hogy ami történik, azt nem akarják, másképpen közelítenek ehhez, más kontextusban értelmezik az eseményeket, és joguk van ahhoz, hogy demokratikus módon igent vagy nemet mondjanak mindarra, ami most történik Európában. Ennek a formáit meg kell teremteni, európai vitát kell elb-utóbb indítani, én nem akarok most semmilyen közjogi javaslatot tenni ennek a lefolytatására, de szeretném jelezni, hogy szerintem egy nagy európai vita ebben a kérdésben nem spórolható meg.

Annál is inkább így van ez, tisztelt Hölgyeim és Uraim, mert észre sem vesszük, hogy milyen mélyre jutunk. Európa észre sem veszi, hogy most már milyen mélyen jár, hova süllyedt. Ez a kerítés ügy. Most nézzék, az osztrákok jóra való népség, nem mondom, hogy hibátlan volt az együttélésünk velük az elmúlt néhány száz évben, de mégis az osztrák egy decens fajta. Ez az ország mégiscsak a II. világháború után az összes mérhető mutató szerint a legsikeresebb európai ország, ráadásul demokratikus ország. S nézzék meg: a választott vezető je azt mondja, hogy nem kerítést építenek, hanem kaput, aminek hosszú szárnyai vannak. Most ez így, első hallásra, ugye, egy vicces dolog, de nézzük ennek a szánalmasságát. Hova jutottunk, hogy az az Európa, amire mi azért voltunk büszkék, mert ez volt a gondolatszabadságnak, a szólásszabadságnak, a véleményszabadságnak a világa, ma olyan szellemi állapotban van, hogy bizonyos szavakat nem lehet kimondani, és nem rossz szavakat, hanem a kerítés szót. Nem arról van szó, hogy az osztrák kancellárnak ezek a betűk az iskolában kimaradtak volna, vagy a hangképzés szervei nem működnek ennél a néhány betűnél, hanem arról van szó, hogy úgy gondolja, hogy bizonyos szavak kimondása ma Európában olyan súlyos politikai következményekkel járhat, hogy ezt nem engedheti meg magának. De ez volna a mi szabadságra épülő, szólás-, vélemény-, és gondolatszabadságra épülő Európánk? Hogy beszélni se lehessen már a problémákról, gondolatokról meg javaslatokról?

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Azt gondolom, hogy a baj nagy. Egy javaslatot szeretnék tenni az irat elkészítésének, mert foglalkozik ez az irat indirekt módon ezzel a kérdéssel, de javasolnám, hogy egy Európa jövője, identitása című fejezettel talán meg lehetne toldani ezt a dokumentumot, ami ezt a kérdéskört próbálja kibontani.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Azzal szeretném befejezni, ugyanabba az irányba mutató gondolattal, amit mások is már el ttem megfogalmaztak. Ennek az európai vitának az kellene, hogy legyen a célja, hogy egy er s és keresztény Európa kerekedjen ki, emelkedjen ki ebb l a vitából. És ebben az er s és keresztény Európában egy polgári keresztény er s Magyarországon élhessük az életünket. Ha valaki azt gondolná, hogy ez nem európai gondolat, azokat szeretném arra emlékeztetni, hogy Schuman, aki az egyik atyamesterünk volt, azt mondta, hogy Európa vagy keresztény lesz, vagy nem lesz. Ma mind a két út nyitva áll Európa el tt.

Köszönöm megtisztel figyelmeiket!